

n. s.), avšak v souzeném případě poskytují skutková zjištění odvolacího soudu dostatečný podklad pro právní závěr, že práce, za které se žalobce domáhá na žalovaném zvláštní odměny, jest považovati za práce pomocné ve smyslu § 7 zákona ze dne 19. prosince 1918, čís. 91 sb. z. a n., jež nevyžadují zvláštního úředního povolení. Odvolací soud zjistil, že žalobcovy práce, jež konal podle svého tvrzení přes zákonem dovolenou osmihodinovou dobu pracovní, záležely v tom, že v polední přestávce odnesl nějakou vyřízenou práci a že večer po šesté hodině, když práce v závodě byla skončena, uklidil obchod a dílnu a odnesl poštu. Podle § 7 odst. (1) zákona čís. 91/18 sb. z. a n. nevyžadují zvláštního povolení práce pomocné, které nutně předcházejí výrobě (práci) nebo po ní následují, i když přesahují obvyklou v závodě stanovenou dobu pracovní. Pomocnými pracemi jest tedy rozuměti práce přípravné a práce doplňující, jež nejsou přímo součástí výrobního procesu samého, nýbrž jsou k pracovním výkonům, směřujícím ke vzniku výrobků, v poměru výkonů jen pomocných, vedlejších, potřebných k tomu, by vlastní výroba (práce) mohla řádně postupovati. Dále předpokládá tu zákon, jak plyne ze slov »předcházející« a »následující«, že vlastní výkony výrobní jsou od výkonů pomocných i časově odděleny. Pod pojem pomocných prací ve smyslu § 7 odst. (1) zák. čís. 91/1918 sb. z. a n. jest tedy zařaditi takové pracovní výkony, které se i svou podstatou, i dobou, jež jest pro jejich obstarávání vyměřena, odlišují od vlastních prací souvisejících přímo s určením podniku. Zákon v § 7 odst. (1) jen příkladmo uvádí jako takové pomocné práce vytápění kotlů, čištění závodních místností, krmení dobytka a pod. Z pracovních úkonů, o něž v tomto sporu jde, spadá pod pojem pomocných prací v naznačeném smyslu především večerní úklid obchodu a dílny po skončení práce v závodě, neboť čištění závodních místností jest výslovně uvedeno v § 7 odst. (1) zák. čís. 91/1918 sb. z. a n. jako práce pomocná. Za pomocné práce podle téhož zákonného ustanovení jest však v souzené věci považovati i roznesení hotových výrobků a odnesení pošty, neboť i tyto pracovní úkony jsou jen pracemi doplňujícími, nejsou součástí výrobního procesu ve zlatnickém závodě a od vlastní výroby v tomto závodě se odlišují jak svou podstatou, tak i dobou pro ně vykázanou. Podle § 7 odst. (4) zák. čís. 91/1918 sb. z. a n. jest ovšem za všechny takové práce, pokud přesahují pravidelnou pracovní dobu, platiti zvláště jako za práce přes čas. Ježto však šlo o dovolené práce přes čas, jest podle ustálené judikatury nejvyššího soudu úmluva stran o paušalování odměny za ně přípustná a pro strany závazná (viz zejména rozhodnutí čís. 10.076, 10.226 sb. n. s.).

Čís. 13754.

Zahájení úpadkového řízení jest překážkou nejen pro výkon, nýbrž i pro povolení exekuce na dlužníkovu jmění.

Správce konkursní podstaty jest oprávněn k rekursu proti povolení exekuce, i když byla navrhována proti úpadci.

Soud první stolice usnesením ze dne 25. října 1933 povolil exekuci proti společnosti, na jejíž jmění byl dne 3. října 1933 vyhlášen konkurs. Rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Na jmění povinné strany byl usnesením ze dne 3. října 1933 uvalen konkurs a byl téhož dne 3. října 1933 po rozumu § 2 konk. řádu (zákon ze dne 27. března 1931 čís. 64 Sb. z. a n.) konkurs prohlášen. Podle § 11 konk. ř. nemůže býti po prohlášení konkursu proti úpadci nabyto soudcovského práva zástavního na věcech, které náležejí do konkursní podstaty. Povolení navrhované exekuce po prohlášení konkursu odporuje tedy zákonu a na tom se zřetelem k ustanovení prvního odstavce § 2 konk. ř. a z toho plynoucí zásady notoriety konkursní vyhláškou založené nemůže nic změnit skutečnost, že se exekuční návrh o zahájení konkursního řízení nezmiňoval.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Stačí poukázati na odůvodnění rekursního soudu, jež odpovídá skutkovému stavu věci a zákonu. K vývodům dovolacího rekursu jest dodat, že nezáleží na tom, zda vymáhající věřitel neb povolující soud nevěděl, že byl vyhlášen konkurs na jmění povinné strany, ano k zahájení konkursu jest přihlížeti z úřadu. Mylným jest názor dovolací rekurentky, že § 11 konk. ř. nebrání povolení, nýbrž jen výkonu exekuce a že tudíž návrh na povolení exekuce neměl býti zamítnut, nýbrž jen výkon exekuce měl býti odmítnut. Neboť soudcovská usnesení o povolení exekuce zavdávají podnět k zakročení výkonného orgánu vlastního soudu a v odeslání usnesení doručnému a exekučnímu oddělení jest podle § 160 jedn. ř. již příkaz a zmocnění k provedení exekučního výkonu, jenž musí býti pravidelně proveden podle § 379 jedn. ř. bez prodlení. Má proto postižený účastník právo zameziti výkonu, jenž podle § 11 konk. ř. jest nepřipustný, a § 11 konk. ř. jest vykládati v souvislosti s § 39 čís. 2 ex. ř., z něhož plyne, že nejen výkon, nýbrž i exekuce sama jest nepřipustná. Správce konkursní podstaty jest oprávněn k rekursu proti povolení exekuce, i když byla navrhována proti úpadci samému, což plyne zřejmě z § 79 konk. ř.

Čís. 13755.

Není závady, by se zaměstnanec nedomáhal mzdy zadržené z posledního roku před povolením vnucené správy nemovitostí a podniku zaměstnavatele přímo na zaměstnavateli, nežádá-li zaplacení mzdy z výměrků nemovitostí a podniku, jež jsou ve vnucené správě.

(Rozh. ze dne 14. září 1934, R I 1070/34.)

Žalobce domáhal se žalobou, o níž tu jde, na žalovaném jako vlastníku závodu, na který byla povolena a zavedena vnucená správa usnesením ze dne 12. ledna 1934 zaplacení služebních platů zadržovaných ode dne 1. července 1933, to jest služebních platů z posledního roku před po-